

FØROYINGAR HITTAST Í SVEIS

2. september hittust Føroyingar í Sveis aftur. Tey siga, at luttøkan var góð hesaferð, og at fleiri nýggj andlit at síggja. Og so heilsa tey, at um onkur føroyingur, sum býr í Sveis, vil vera við næstu ferð, fær hann fleiri upplýsingar við at venda sær til: hann@hispeed.ch

Halgir Winther Poulsen áttati

Í morgin, leygardagin 29. september, verður kendi advokaturin, Halgir Winther Poulsen, 80 ár

Á mikkjalsmessu, fyllir Halgir Winther Poulsen, advokatur í Hoyvík 80 ár. Halgir er skopuningur, sonur Kristionnu, f. Mikkelsen, av Tvøroyri og fyrrverandi landsstýrismannin og læraran, Niels Winther Poulsen, úr Skopun.

Hann tók sína advokatútbúgving í Keypmannahavn og arbeiddi í nøkur ár sum advokatfulltrúi á advokatskrivstovuni hjá kenda advokatinum og seinni tí so umstridda politikararnum Mogens Glistrup, áðrenn hann flutti heim aftur til Føroya.

Tá Mogens Glistrup í 2002 vitjaði í Føroyum í summarfrí, hitti Sosialurin hann í Vágshotni og spurdi hann tá, um hann kendi nógv í Føroyum:

– Ikki tað stóra, eg læs kanska saman við onkrum, men havi gloymt navnið.

– Jú forrestin Halgir Winther Poulsen byrjaði hjá mær sum fultrúi, áðrenn hann gjørdist advokatur. Hittir tú hann so heilsa endiliga. Eg havi lært hann upp, segði Mogens Glistrup við einum smíli við Sosialin.

Gott nokk er Halgir Winther Poulsen egin, men eingin kann samanbera hann við Glistrup, tó at hann byrjaði sína lögfrøðisstarvsleið hjá honum!

Síðan seinnu helvt av 60'unum hevur Halgir arbeitt sum advokatur í Havn. Hann er kendur og avhildin advokatur, sum dugir sera væl at argumentera fyri sínun sjónarmiðum og tosar um lögfrøði, soleiðis at vanlig fólk skilja tað, og verður tí javnan

Halgir Winther Poulsen sigur altíð sína meining, ið ofta er hansara heilt serliga meining

nýttur sum viðmerkjari. Hann fylgir væl við í tí sum fyriferst, bæði úti og heimi.

Hann hevur luttikið í nógvum nevndararbeiðum, sum hava havt stóran samfelagsligan týðning, sum t. d. um yvirtøku av undirgrundini – sum hann eigur sín stóra lut av æruni fyri, at tað røkk á mál í 1993. Somuleiðis við marknasamráðingum millum Føroyar og Bretland, eins og hann var við í oljuráðleggingarnevndini.

Hann var við í nevndini sum skrivaði hvítubók um aldarskiftið. Eisini var hann formaður í nevndini, sum fyrireikaði yvirtøkuna av skipasýninum.

Eitt tíðarskeið í seinnu helvt av 90-unum las hann altjóðarætt í London.

Hann hevur verið virkin

innan Amnesty International-Føroya Deild, har hann hevur verið nevndalimur og formaður. Hann var í nógv ár formaður í nevndini í Føroya Sparikassa.

Saman við øðrum átti og rak Halgir advokatskrivstovuna, sum fyrst var í Fr. Petersensgøtu og seinni á Frúutrøð í Havn.

Tann sum koyrir eftir Hvítanesvegnum í Hoydølum leggur merki til sera vakra og vælhildna urtagarðin og snotuligu húsini í nummar 13. Har síggjast bæði Halgir og Ása javnan.

Halgir sæst eisini titandi eftir Hvítanesvegnum við hundinum – og hittir tú hann, so hevur hann altíð eina viðmerking og altíð eina meining um dagsins mál – sum hann næstan altíð

slett ikki er samdur við. Tað kemur ikki minst til sjóndar í »parlamentinum« í hitarúmnum í svimjihøllini í Gundadali.

Halgir er giftur við Ásu Ellefsen, ættað úr Miðvági, dóttir Sofiu, f. Højgaard, og Joen Elias Ellefsen í Miðvági.

Ása og Halgir eiga børnini: Niels, Elin, Kristianu og Jógvan Elias.

Ása er lærari og sálarfrøðingur, og tey fyra børnini hava øll ávirkan, har tey eru.

Trý tey elstu børnini hava lisið lögfrøði, synirnir eru advokatar. Elin er verkætlanarleiðari fyri áttakinum Sig frá undir Almannamálaráðnum, og yngra dóttirin, Kristianna, er løgtingskvinna.

Til minnis um Høgna Vestergaard

Góði pápi og verpápi

Ja, hevði eg havt tínar gávur, so hevði verið skjótt at fest nøkur orð á blað. Tú hevði gávur sum fáur, at skriva og yrkja, hetta sást eisini aftur í teimum mongu brøvunum tú skrivaði, tá vit búðu í Árhús, og hvørja ferð tú og Maria vóru uttanlands, skrivaði tú postkort til øll, tú hevði kær.

Tá ið uppgávur skuldu latast inn, komu tey til tín, at fáa hana rættisla, tað dámdi tær væl og fekk tú onkran spurning, gavst tú ikki, fyrr enn tú hevði funnið svarið.

Tær dámdi eisini so væl at yrkja og serstakliga var tað fosturlandið og alskurin til lívið og familjuna, ið høvdu tín tokka. Tú hevði eina so sjáldsama vakra skrift og dámdi best at skriva við fyllipenni. Eg kom í tykkara heim fyri umleið 30 árum síðani og tað fyrsta eg beit merki í, var

tykkara gestablíðni og tín alskur til Føroya Land. Tá tit fingi vitjan, og vitjan fingi tú og Maria tíðum, har komu mangan fólk á gátt, vart tú skjótur út í hjallin eftir einum tjógvi, og tit áttu altíð ís í boksini til abba og langabba-børnini.

Tú fylgdi væl við í lívsins viðurskiftum og tey politisku viðurskiftini høvdu tín serliga áhuga. Tú var tjóðveldismaður og loysingarmaður um ein háls. Eisini fylgdi tú væl við, hvat børnini og abbabørnini tókust við og skype nýtti tú dagliga, nú fleiri av tykkara ommu og abbabørnum búleikaðust uttanlands.

Góði Høgna, tað er so nógv eg kundi skrivað um teg, tí tú vart ein vitugur og hjartagóður maður. Eg eri takksom fyri at hava kent teg og takksom fyri tað, tú hevur lært meg, ikki minnst lívsins lærdom.

Góði pápi tú er ei meir,
Lívið tú gav mær, tað gloymi eg ei.
Vit vóru í fjøru, á ill hellu við,
Lupu út á stóra stein, at finna rætta mið.
Lívi móti deyðanum ber,
Eg veit, vit síggjast einaferð.
Deyðin er vísur, er tað sætt
Vit hevja glasi um tað er rætt.
Vit drekka eina skál fyri tykkum har uppi øllum,
Vit síggjast aftur í himna høllum.
Mamma og Martin sorgin kann níva,
Men guð vil altíð hjá tykkum blíva.
Eg biði hvørja nátt, at hann kemur á gátt,
At geva linna og frið, til tit aftur sita við teirra lið.

Hvíl í friði elskaði pápi og verpápi og TAKK fyri alt.
Olaf og Sigrid

